

ילד אחר

סיפור לילדים, מאת רבקה טובלי

יש ילד אחד
אחר
שונה.

הוא נראה רגיל,
אבל מתנהג לא רגיל,
בכלל.

לדוגמא,
כשאני קורא לו,
הוא לא תמיד מפנה אלי את ראשו.

וכשאני כבר מדבר איתו,
הוא לא מתבונן לי בעיניים.

כשאני שואל אותו: "מה שלומך"?
הוא עונה לי: "מה שלומך"?
ואני לא מבין מדוע הוא שואל אותי
ולא פשוט עונה לי.

כשאני מזמין אותו לשחק איתי במכוניות
אז הוא לא מסייע אותן,
במקום זה, הוא נשכב על הרצפה
ומסתכל בהן מלמטה
לפעמים הוא גם מגלגל להם את הגלגלים
ומתבונן בהם עדדדד שהם מפסיקים לזוז
לגמריי.

אני מבין שהוא שמח,
כשאני רואה אותו מנופף בידיים,
אבל אולי הוא בעצם רוצה לעוף?
כמו הציפור הזו שנכלאה בגן שלנו בטעות
וכשניסתה להימלט, נחבטה, (בוום!) בשמשת החלון
ונפלה מייד לרצפה
וכולנו ממש נבהלנו.

אבל הוא?
הוא ניגש אליה,
הרים אותם
וטלטל אותה בעדינות מעלה ומטה
ואמר לה:
"לעוף,
לעוף עכשיו"
אבל היא לא עפה.
אז הוא הניח אותה בעדינות על הרצפה
והתיישב לידה.
הוא לא הסכים שנסלק אותה משם.
אז הגננת ניגשה אליו והסבירה לו שהציפור
היא כבר דומם,
היא לא חי,
היא דומם

ורק אז הוא הסכים
וגם אמר לגנתו,
"אני חי, אני לא דומם".

אז אחרי מקרה הציפור,
הבנתי שגם אני חי,
אני לא דומם
והבנתי גם עליו כמה דברים:

הבנתי שהוא שומע אותי,
גם אם הוא לא מסתכל לי בתוך העיניים.

הבנתי שהוא מרגיש דברים,
גם אם זה לא ממש נראה כך.

הבנתי גם שקשה לדבר איתו על רגשות,
אבל זה לא אומר שהוא איננו מרגיש.

הבנתי שהדיבור שלו אחר
ואוצר המילים שלו מצומצם יותר משלי
והוא אומר כל מילה אחת לחוד
במקום כל משפט אחד לחוד
ונשמע ממש כאילו שהוא מדקלם.
אבל, לי כיף ממש לשמוע אותו,
כי הוא בוחר את מילותיו בקפידה,
כאילו לכל מילה יש לו יחס מיוחד.

מבחינתי, הוא פשוט אחר,
הוא לא כמו כולם,
אבל מי אמר שאחר, פירושו פחות טוב?
מי אמר ש"אחר" ו"רגיל" לא יכולים להסתדר יחדיו?
ובעצם גם ה"רגילים" לא ממש דומים זה לזה, נכון?
ובכלל, מדוע אנחנו מפחדים ממי ששונה מאיתנו?

החלטתי שכל עוד אני "חי" ולא "דומם",
אבחר להיות חבר שלו וכל אחד אחר שארצה,
כי למי שאכפת מציפור
אז איכפת לו באמת מהכל
והכל, כולל גם אותי.